

ВІДКРИТЕ ЗВЕРНЕННЯ
учасників публічного діалогу «Депортації, масові репресії, штучний
голод: інструменти політики тоталітарних режимів XX і XXI століть»
до міжнародної спільноти

Агресивна війна росії проти України має своїми коренями геноцидні наміри кремлівського керівництва щодо української нації та реваншистські плани переділу світу на зони впливу за взірцем минулих століть. Російські окупанти свідомо порушують закони і звичаї війни, здійснюють із санкції вищого керівництва росії міжнародно визнані злочини – агресію, воєнні злочини, злочини проти людяності, геноцид. Європа не знала такої кількості втрат цивільного населення, такого розмаху масового насильства, вандалізму та руйнувань з часів перемоги над нацизмом.

Російські загарбники скоюють масове насильство і злочини проти мирного населення – убивства, тортури, звалтування, позбавлення житла, їжі, води, медичного обслуговування. Світовим символом трагедії стали мешканці міст Бучі, Ірпня, Маріуполя. Також жахливої наруги зазнають діти, жінки, літні люди на окупованих територіях. Окупанти вже зруйнували кілька українських міст, серед яких Маріуполь, Ізюм, Ірпінь, Волноваха, Щастя. Вони зруйнували або пошкодили сотні шкіл, лікарень, понад сотню храмів різних релігійних спільнот України, низку музеїв, театрів та інших культурних закладів. Серед них музей українського філософа Г. Сковороди у Харківській області, художника А. Куїнджі у Маріуполі.

Російські військовослужбовці цілеспрямовано руйнують цивільну інфраструктуру України. Вони вже знищили 6,3 тис. км головних залізничних колій, 23,5 тис. км автодоріг, понад 300 автомобільних та залізничних мостів, кілька аеропортів, нафтобази і нафтопереробні заводи. Росія пограбувала і вивезла з України цілі підприємства, понад 500 тис. тон зерна, а також велику кількість сільськогосподарської техніки, заблокувала експорт продовольства морем, чим створила передумови для голоду в деяких регіонах нашої країни і світу.

Одним із тяжких злочинів держави-агресора стала депортація українців до росії. За даними представника України в ООН, на середину квітня 2022 р. загарбники вже депортували до рф понад 500 тис. українців, серед яких 121 тис. дітей. Значну частину з них відправили до Зауралля. Замість українських паспортів депортованим українцям видають документи із заборонаю залишати російські регіони упродовж двох років.

У 2014 р. росія здійснила першу у постнацистській Європі спробу анексувати територію іншої держави. У результаті громадяни України у тимчасово окупованому Криму позбавлені багатьох політичних прав і свобод, зазнають переслідувань, дискримінуються корінний кримськотатарський народ та етнічні українці. Чимало з них змушені були стати вимушеними переселенцями, натомість путінський режим цілеспрямовано заселяє кримські землі російськими колоністами.

Очільник рф путін проводить великодержавну шовіністичну політику і заперечує право українців не лише мати власну державу та самим визначати свою долю, а й право на існування народу як суб'єкта історії. Він став віпропагандистом фальшивої ідеології, що росіяни та українці «один народ». Його політика – це спроба повернутися до шовіністичних імперських практик російської імперії та СРСР, які включають анексію, масові репресії, терор, депортації та свідоме створення загрози голоду.

Україна для путінського російського режиму не просто бажане джерело природних, промислових і людських ресурсів, важливий геополітичний плацдарм, а ще й подвійний екзистенційний виклик. Побудовою демократії вона створює для росіян приклад потенційно привабливої політичної альтернативи. Окрім того, саме в Україні було історичне ядро Київської Русі, право на спадок якої віддавна прагнуть монополізувати російські шовіністи і фашисти.

Захоплення України мало стати для росії важливим кроком для подальшої експансії у Європі та Центральній Азії. Подібні погрози російських високопосадовців постійно лунали упродовж останнього часу стосовно країн Балтії, Польщі, Казахстану тощо.

Героїчний спротив загарбникам у лютому-навесні 2022 р. Збройних сил України та всієї української нації зламали не лише російський план блицкригу в Україні, а й наміри росії підірвати єдність демократичних країн Заходу. Великою мірою цей результат досягнуто завдяки міжнародній солідарності з Україною демократичного світу, формуванням антипутінської коаліції держав, особливу роль у створенні якої грають США, Великобританія, Канада, Польща, країни Балтії.

Разом з тим, очевидно, що для досягнення реального миру потрібно не просто зупинити агресію росії стосовно України. Необхідно створити нову систему європейської безпеки, що включатиме відновлення територіальної цілісності України у міжнародно визнаних кордонах, унеможливлення реалізації нових агресій.

Для цього закликаємо держави світу та міжнародні організації:

- 1) створити Міжнародний трибунал над очільниками російської федерації та пропагандистами російського тоталітарного режиму;
- 2) терміново запровадити ембарго на купівлю російських енергоресурсів, оскільки виручені кошти надають змогу владі росії продовжувати війну проти України;
- 3) посилювати санкційний режим проти держави-агресора для унеможливлення її подальших агресивних дій;
- 4) максимально прискорити поставки необхідного озброєння Україні, що надасть змогу українським військам відновити територіальну цілісність Української держави;
- 5) виключити росію із складу ООН або принаймні позбавити її статусу постійного члена Ради Безпеки ООН як державу, що брутально порушила Статут ООН, цілеспрямовано підриває міжнародний правопорядок,

веде агресивну війну проти країн-сусідів та скоює злочин геноциду української нації;

6) сприяти широкому поширенню інформації про злочини російського комуністичного режиму упродовж радянської доби серед міжнародної політикуму, наукової спільноти, громадських організацій. Оскільки, як засвідчили події російсько-української війни, непокаране зло минулого комуністичного режиму, призводить до нових воєнних та геноцидних злочинів;

7) продовжити шлях до визнання світовим товариством Голодомору 1932–1933 рр. геноцидом української нації, а тотальної депортації кримських татар з Криму 1944 р. та подальше насильницьке їх утримання десятиліттями в місцях висилки – геноцидом кримськотатарського народу;

8) звернутися до керівних організацій ООН, Ради безпеки ООН, Європарламенту, країн-партнерів України, Міжнародного Червоного Хреста, європейських правозахисних організацій щодо жорсткого дипломатичного і громадського тиску стосовно негайного повернення українських громадян, депортованих до фільтраційних таборів, розміщених на окупованій території України та російській федерації, проведення обміну військовополонених «всіх на всіх», включно із захисниками м. Маріуполь.